

Prekentekest: Luk 13,22-30

²² På reisen til Jerusalem dro Jesus fra by til by og fra landsby til landsby og underviste. ²³ Da var det en som spurte: «Herre, er det få som blir frelst?» Han sa til dem: ²⁴ «Kjemp for å komme inn gjennom den trange døren! For jeg sier dere: Mange skal forsøke å komme inn, men ikke klare det. ²⁵ Når husherren først har reist seg og lukket døren og dere blir stående utenfor og banker på og sier: 'Herre, lukk opp for oss', da skal han svare: 'Jeg vet ikke hvor dere er fra.' ²⁶ Da vil dere si: 'Vi har jo spist og drukket sammen med deg, og du har undervist på gatene våre.' ²⁷ Men han skal svare: 'Jeg vet ikke hvor dere er fra. Bort fra meg, alle dere som gjør urett!' ²⁸ Der skal dere gråte og skjære tenner når dere ser Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike mens dere selv blir kastet utenfor. ²⁹ Fra øst og vest og fra nord og sør skal mennesker komme og sitte til bords i Guds rike. ³⁰ Da skal noen som er de siste, bli de første, og noen som er de første, bli de siste.»

Slik lyder det hellige evangelium.

«Herre, er det få som blir frelst?» Jesus hadde nylig trukket opp mektige linjer mot framtida. Det lille sennepsfrøet skulle legges i jorda og vokse til et tre. Den lille surdeigen skulle blandes i den store deigen og gjennomtrenge alt. Med slike bilder hadde Jesus fortalt, og disiplene visste Guds rike skulle vokse og bli stort, men samtidig var de bare en liten flokk som fulgte Jesus, et lite mindretall på hvert sted. Derfor, ikke rart at én spurte: «Herre, er det få som blir frelst?»

Blant rabbinerne den gang var det delte meninger. Den vanligste oppfatningen var vel at hele Israel skulle bli frelst, bortsett fra noen få personer som utpekte seg i negativ retning i forhold til moral og livsførsel. Det store flertallet levde alminnelig bra, og ville etter deres mening nå fram. Det er vel slik mange tenker også i dag; folk flest kommer til himmelen når en dør, det går gjerne bra til slutt, og er det dessuten sikkert at det er noen evig fortapelse? På fredag hørte jeg på radioen religionsforsker Pål Repstad bli intervjuet om trender i tiden. En av trendene var økt liberalisering i kirken og en stadig mer utbredt tro på at fortapelsen ikke finnes. I følge trenden kan vi tenke at enhver blir salig i sin tro, men det er ikke Bibelens lære.

I spørsmålet om det er få som blir frelst, er det som om vi hører en uro. I Bergprekenen sa Jesus til en stor folkemengde at dersom deres rettferdighet ikke langt overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer dere aldri inn i himmelriket. (Matt 5,20) Og fariseerne og de skriftlærde var de flinkeste til å leve etter lovens bud og regler. Hva skulle vanlige mennesker stille opp med? I Romerbrevet skriver Paulus: «Det finnes ikke én som er rettferdig, ikke en eneste.» Rom 3,10. Og han skriver: «For ikke noe menneske blir rettferdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever.» Rom 3,20.

Bibelen slår altså fast at ingen kan komme inn i Guds rike ved å leve så perfekt og plettfritt man bare klarer, uansett hvor mye man måtte anstrenge seg. Vi

trenger en rettferdighet vi ikke eier i oss selv. Finnes det da ingen åpning inn til Guds himmel? Jo, i vår historie har det skjedd en soning av synd, og det finnes i dag en rettferdighet som bare Gud kan gi, men hvor er den å finne?

En salmedikter som het Magnus Brostrup Landstad har for lang tid tilbake satt ord på dette og lært oss å synge om kirken og gudstjenesten, etter inspirasjon fra patriarken Jakobs drøm om himmelstigen: «Her er Guds hus og himlens port, herfra det går en stige, av ord og sakramenter gjort, helt opp til himmeriket.» La oss tenke at det er slik, at Landstad har rett. For nettopp her i dette rommet skjer et møte mellom himmel og jord. Her er himmelens port, en stig av ord og sakramenter gjort helt opp til himmerike. Og er det slik, skulle ikke da all verden strømme til våre gudstjenester?

Mange gir uttrykk for en religiøs lengsel i livet, et utslag av åndelig tørke. La oss vise veien til kilden med det levende vannet og møtestedet mellom himmel og jord. Men Landstad treffer også bra når han i neste vers beskriver: «Her er Guds hus og himlens port, og jeg det visste ikke. Jeg sovet har de timer bort da han meg bud lot skikke.» Vi vet hvis vi tenker oss om, men handler ikke slik vi skulle.

I dag er det bots- og bønnedag. Bots- og bønnedag skal vekke oss opp av søvnen, og det handler om en kamp å kjempe. Vi møter det i bibelordet: «Kjemp for å komme inn gjennom den trange døren! For jeg sier dere: Mange skal forsøke å komme inn, men ikke klare det.» Jesus vender spørsmålet om mange eller få til et personlig; kjemp! Kjemp for å komme inn! I Matteusevangeliet legger Jesus til: «Vid er porten og bred er veien som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. Men trang er den porten og smal er den veien som fører til livet, og få er de som finner den.» Matt 7,13-14.

Oppfordringen fra Jesus er personlig: «kjemp». I dag er dette ord til oss som bekjenner troen. Det er lett å la seg sløve, det er lett å la seg rive med i strømmen av folk som tenker at så sant det finnes en gud må han frelse alle, og frelsen blir den selvfølgeligste ting av verden. Mens sannheten er at verken frelsen eller livet er en selvfølge. Glemmer vi å takke himmelens Gud for hans velsignelser i livet, glemmer vi lett også å la Jesus være den frelseren vi trenger.

Bots- og bønnedag fokuserer på den trange dør. Frelsen er alt annet enn selvfølgelig, fordi hovedstrømmen av mennesker går utenom. Hos profeten Jesaja står det: «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham når han er nær!» Jes 55,6.

Vi har lært at Jesus er Frelseren. Det er en rett tanke, og Det nye testamente lar oss møte den Jesus som har vist oss hvem Gud er. Men et annet bilde er like så rett. Vi fremsier det i hver gudstjeneste i trosbekjennelsen om Jesus Kristus, at han fór opp til himmelen, at han sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd, og at han «skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde».

I dag kan vi møte Jesus som Frelseren. Når den siste dag kommer, opptrer Jesus som dommeren, slik vi ser ham avbildet i himmelsk herlighet som himmelkongen i dette mektige glassmaleriet i vår kirke. For alle som eier hans nåde er dette en håpets dag, for Gud skal for evig utrydde det onde og skape alle ting nytt.

Jesus sier i teksten fra Lukas-evangeliet, etter at den trange døren er lukket og folk banker på, at husbonden skal svare: «Jeg vet ikke hvor dere er fra. Bort fra meg, alle dere som gjør urett!»

Fortapelsen er å være utestengt fra Guds himmelrike. Dagens trender til tross, fortapelsen beskrives i vonde bilder. Hvordan dette enn hører

sammen, så var det overordnet viktig for Gud å sende Jesus, så viktig at Gud i Sønnen gikk inn i lidelsen. Takket være hans død til soning av verdens synd, er forsoning med Gud mulig. Ved korset er det store skillet; et utenfor og et innenfor. Et innenfor handler om å ta imot Guds nåde, tilgivelse for syndene, samfunn og nærhet som Gud av sin godhet og kjærlighet ønsker å gi oss.

I dag er vi samlet ved himmelens port. I denne gudstjenesten skjedde en ny fødsel av vann og Ånd, og barnet er i dåpen innlemmet i Guds rike. Å bli borger av himmelrike er det største et menneske kan bli. I dag tales Guds ord, og måtte ordene fra Gud nå inn til hver og én og skape tro i hjertet. I dag gir Jesus oss i nattverden sitt hellige legeme og blod som han ga til soning for alle våre synder. Måtte han styrke oss og holde oss oppe i en sann tro til det evige liv.

Så lenge vi lever i frelsens tid står den trange døren åpen. Å gjøre bot er å snu i motsatt retning og gå inn. I døråpningen får vi legge av strid og ufred, og vi får bekjenne våre synder. La oss gå inn i nådens rom og slutte oss til Landstads bønn: «Å, vekk meg fra min sløve ro, og vend med Jakobs sterke tro til himlen mine blikke!»

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.

